

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 4.

Vydána dne 30. ledna 1946.

Cena Kčs 1.80.

O B S A H:

(7.—10.) 7. Zákon o hromadném poručení. — 8. Zákon o řízení v některých sporech z rodinného práva. — 9. Nařízení, kterým se vydává statut Vysoké školy politické a sociální v Praze. — 10. Nařízení, kterým se zrušuje podnik „Státní statky zemědělských škol a výzkumných ústavů zemědělských“ a nahrazuje samostatnými podniky „Státní statky zemědělských škol“ a „Státní pokusné statky výzkumných ústavů zemědělských.“

7.

Zákon ze dne 9. ledna 1946 o hromadném poručení.

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.

Kdo může být pověřen hromadným poručenstvím.

§ 1.

Přednosta poručenského soudu (v tomto zákoně dále „soud“) může pověřit hromadným poručenstvím:

1. okresní péči o mládež pro obvod, na který se vztahuje její působnost, nebo

2. okres pro obvod soudu, nebyla-li úkoly hromadného poručení pověřena okresní péče o mládež, nebo

3. obec pro obvod obce, nebyly-li úkoly hromadného poručení pověřeny ani okresní péče o mládež ani okres.

§ 2.

(1) Návrh okresní péče o mládež nebo okresu nebo obce, aby byly pověřeny hromadným poručenstvím, předloží soud se svým návrhem prezidentu krajského soudu k předběžnému

schválení; jde-li o pověření obce, dotáže se prezident krajského soudu před rozhodnutím o schválení i na mínění okresního národního výboru (okresní správní komise), pokud nejde o města statutární.

(2) Schválení budiž odepřeno, nelze-li s jistotou očekávat, že navržená korporace bude plnit úkoly hromadného poručení úspěšně.

§ 3.

Obce a okresy lze pověřit hromadným poručenstvím jen, mají-li řádně vybavenou správu péče o mládež.

§ 4.

(1) Korporace (§ 1), která byla pověřena hromadným poručenstvím, je nositelem hromadného poručení.

(2) Nositel hromadného poručení vykonává je veřejnými poručníky.

§ 5.

Přednosta soudu může po schválení presidentem krajského soudu odníti nositeli hromadného poručení pověření, vyžaduje-li to zájem poručenů; jde-li o obec, dotáže se prezident krajského soudu před schválením tohoto opatření na mínění okresního národního výboru, jde-li o město statutární, zemského národního výboru.

Část druhá.

Úkoly nositelů hromadného
poručenství.

§ 6.

Soud ustanoví nositele hromadného poručenství poručníkem v těch případech, kdy není vhodná osoba, která by byla ochotna přijmouti poručenství, nebo je-li to nutné, aby se hájily účinné práva a zájmy poručenčovy.

§ 7.

(1) K návrhu nositele hromadného poručenství může president krajského soudu, vyslechna přednostu soudu, naříditi, aby byl nositel pověřen poručenstvím nad všemi nemanželskými dětmi, které se v jeho obvodu narodí, dokud nebudou mítí řádného zákonného zástupce.

(2) President krajského soudu dá takové pověření vyhlásiti v obvodu nositele hromadného poručenství způsobem v místě obvyklým, oznámí je zemskému národnímu výboru a ten zařídí, aby o něm byly vyrozuměny osoby a ústavy uvedené v odstavci 3.

(3) Porodní asistentky, porodní ústavy, nemocnice a podobné ústavy jsou povinny oznamovati nositelům hromadného poručenství narození nemanželských dětí do 24 hodin.

§ 8.

(1) Soud může nositele hromadného poručenství ustanoviti též jen spoluporučníkem.

(2) Jsou-li pro to zvláštní důvody, zvláště že poručník nemůže řádně obstarati jednotlivé úkony, může soud přenést na nositele hromadného poručenství i jen jednotlivá práva a povinnosti poručníkovy, zejména dozor, vymáhání výživného nebo podpor, zjištění bydliště nebo pobytu nemanželského otce, vyhledávání příbuzných a vyšetřování státní nebo domovské příslušnosti.

(3) Nositel hromadného poručenství může býti podle potřeby ustanovován i opatrovníkem nezletilého pro úkon.

§ 9.

Nositel hromadného poručenství musí dbáti, aby každý nezletilec měl zákonného zástupce. K příkazu soudu je povinen konati vyhledávání, jehož je třeba ke zřízení poručenství a k ustanovení způsobilého poručníka, a předložiti návrhy soudu co nejdříve. Náleží mu vykonávati i neodkladné úkony poručníkovy, dokud poručník nemůže začíti svou činnost.

§ 10.

(1) Nositel hromadného poručenství dohlíží na činnost poručníků a opatrovníků nezletilých svého obvodu; dohlíží i na to, aby nezletilci pod otcovskou mocí nebyli zanedbáváni ve výživě a výchově a aby jejich jmění nebylo ohroženo nepořádnou správou.

(2) Nositel hromadného poručenství si vyžádá pomoc orgánů veřejné správy, jde-li o důležitý zájem soudního chráněnce, zejména o jeho výživu, výchovu a zdravotní stav.

Část třetí.

Veřejní poručníci.

§ 11.

(1) Nositel hromadného poručenství ustanoví veřejnými poručníky osoby, které jsou plně způsobilé k poručenství a o kterých možno podle jejich vzdělání, zaměstnání a životních zkušeností očekávati, že budou úkoly veřejného poručníka úspěšně plniti. Přijetí funkce veřejného poručníka je dobrovolné.

(2) K ustanovení veřejného poručníka je třeba souhlasu soudu, v jehož obvodu nositel hromadného poručenství působí.

(3) Proti rozhodnutí, kterým byl souhlas odepřen, může podati nositel hromadného poručenství ve lhůtě 15 dnů od doručení stížnost k presidentu krajského soudu; ten rozhodne s konečnou platností.

(4) Je-li veřejných poručníků několik, budiž působnost mezi ně rozdělena způsobem, který určí nositel hromadného poručenství v dohodě se soudem.

(5) Ustanovení veřejného poručníka bude uveřejněno nositelem hromadného poručenství v Úředním listě a podle potřeby i v jiných listech a k jeho návrhu vyhlášeno soudem na soudní desce.

§ 12.

(1) Veřejný poručník vykoná u soudu slib, že bude řádně plniti úkoly uložené mu právními předpisy. Slib tento platí i jako slib podle § 205 občanského zákoníka.

(2) Vykonání slibu budiž soudem potvrzeno na legitimaci (§ 13).

§ 13.

(1) Při svém ustanovení obdrží veřejný poručník od nositele hromadného poručenství legitimaci, kterou se podle potřeby prokáže při

výkonu své funkce, poučení o právech a povinnostech poručnickových a poučení pro výkon úkolů veřejného poručníka, uvedených v §§ 15 až 22. Legitimaci je povinen při zániku své funkce nositeli vrátiti.

(2) Vykonáváje své povinnosti je veřejný poručník chráněn podle ustanovení trestního zákona, daných k ochraně orgánů veřejné moci.

§ 14.

Při výkonu poručenství a spoluporučenství, jednotlivých úkonů poručenských a opatrovnictví nezletilého pro úkon, které byly svěřeny nositeli hromadného poručenství (§§ 6 až 8), řídí se veřejný poručník předpisy platnými pro poručníky a opatrovníky.

§ 15.

Veřejnému poručníku náleží spolupůsobiti při uplatňování nároků matčiných podle §§ 167 a 168 občanského zákoníka.

§ 16.

(1) Veřejný poručník je povinen poručence svého obvodu občas navštěvovati a přesvědčiti se při tom o jejich osobních a majetkových poměrech. Dbá, aby poručníci plnili své povinnosti a aby nepřekročovali svá oprávnění, nýbrž se v případech zákonem určených dožadovali souhlasu soudu.

(2) Shledá-li veřejný poručník, že poručníci zanedbávají své povinnosti, oznámí to soudu, je-li třeba, aby soud ihned zakročil; jinak upozorní zákonného zástupce na závady a dohlédne, aby došlo včas k nápravě.

§ 17.

(1) Veřejný poručník je poradcem poručníků pro výkon jejich úřadu a pro styk se soudy nebo úřady.

(2) Nemajetným nezletilcům a jejich zákonným zástupcům pomáhá při sepisování podání, jich předkládání soudům nebo úřadům, při opatřování dokladů a pod.; za tuto činnost nesmí ani žádati ani přijmouti odměnu. Prostředkuje peněžní a jiné věcné výpomoci pro nemajetné nezletilce a umisťování nezletilců do cizí péče nebo do léčebných a jiných ústavů.

§ 18.

Veřejný poručník je povinen zjišťovati případy, kdy jsou nezletilci vydáni mravní zkáze, kdy se rodiče nebo zákonní zástupci nestarají

o jich výživu nebo výchovu, kdy je jmění nezletilců ohroženo nepořádnou správou nebo kdy se rodiče, zákonní zástupci nebo jiné osoby žijící s nezletilcem ve společné domácnosti dopouštějí činů, které mohou mít na nepříznivý vliv, a dávají tím důvod k zakročení; zjištěné závady buďtež oznámeny soudu.

§ 19.

(1) Veřejný poručník je povinen dbáti toho, aby se nezletilcům svěřeným jeho péči nebo dozoru dostalo potřebné sociální a zdravotní péče.

(2) Dohlédne zvláště, zda mají zapotřebí lékařského ošetření, po případě pravidelného lékařského dozoru, a učiní potřebné opatření.

(3) Je-li toho třeba, zvláště ke zjišťování příčin nedostatečných výsledků výchovy a nepříznivého zdravotního stavu a k vyšetřování prostředí, v kterém dítě žije, použije veřejný poručník pomoci poraden pro matky a děti, škol, zdravotních, výzkumných a podobných ústavů a jiných zařízení péče o mládež.

§ 20.

Veřejní poručníci nejsou oprávněni přijímati při výkonu své funkce peníze ani cenné papíry pro své svěřence, jejich rodiče nebo pěstouny. K tomu je oprávněn jedině nositel hromadného poručenství a ten hodnoty vyúčtuje.

§ 21.

Styk veřejného poručníka se soudem je přímý a podle povahy věci ústní nebo písemný. Veřejný poručník je oprávněn nahlížeti do poručenských a opatrovnických spisů a činiti z nich opisy nebo výpisy.

§ 22.

K příkazu soudu podává veřejný poručník o osobních a majetkových poměrech nezletilců svěřených jeho dozoru jednotlivé nebo pravidelné písemné zprávy; jinak je povinen zachováti o nich naprostou mlčenlivost.

§ 23.

Ten, u koho jsou umístěni nezletilci svěření péči nebo dozoru veřejného poručníka, je povinen dáti mu žádaná vysvětlení, dovoliti přístup k těmto nezletilcům a prohlídku místností pro ně určených a je na jeho vybídnutí předvésti k soudu, k úřadu nebo k lékaři.

§ 24.

Tam, kde je podle povahy případu toho potřebí, dohodnou se veřejní poručníci o postupu s dozorčími důvěrníky vykonávajícími dozor podle předpisů o ochraně dětí v cizí péči a děti nemanželských. Také nositel hromadného poručenství dohlíží, aby opatření veřejných poručníků byla v souladu s opatřeními dozorčích důvěrníků.

§ 25.

Je-li nositel hromadného poručenství zároveň pomocným zařízením pro soudní péči o mládež, možno veřejných poručníků užití i k předepsanému spolupůsobení v trestním soudnictví nad mládeží.

§ 26.

(1) Neodstraní-li nositel hromadného poručenství závady, jichž nápravy se domáhá ten, kdo se pokládá za stížen postupem veřejného poručníka, lze podati stížnost k soudu.

(2) Soud může, nevyčkáva je stížnosti, k návrhu nebo z moci úřední změnit opatření veřejného poručníka nebo nositele hromadného poručenství nebo až do svého rozhodnutí výkon opatření zastavit.

§ 27.

Soud je povinen odstraňovati závady v činnosti veřejných poručníků jich vhodným poučováním a přesvědčováním se, zda svědomitě plní své povinnosti. Shledá-li závady, upozorní na ně nositele hromadného poručenství, a není-li zjednána náprava, zemské ústředí péče o mládež, jde-li o okresní péči o mládež, anebo nadřízený dozorčí orgán, jde-li o svazek územní samosprávy.

Část čtvrtá.

Ustanovení závěrečné.

§ 28.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 8. listopadu 1945 a platí v zemích České a Moravskoslezské; provede jej ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Drtina v. r.

8.

Zákon

ze dne 10. ledna 1946

o řízení v některých sporech z rodinného práva.

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Pro řízení ve sporech o popření nebo o uznání manželského původu dítěte platí zásada vyhledávací, zejména v těchto směrech:

1. Prvý rok se nekoná;

2. soud vyšetří skutkový základ sporu z úřední povinnosti úplně a podle pravdy, nejza ani co do skutečností ani co do průvodních prostředků obmezen na údaje a návrhy stran; o skutečnostech stranami nepřednesených a o důkazech jimi nenabídnutých, kterých se má užití z úřední povinnosti, buďtež však strany slyšeny;

3. předpisy o právních následcích pojících se k tomu, že se strana opominula vyjádřiti o skutkových tvrzeních nebo o listinách, neplatí; rovněž neplatí předpisy o právních následcích uznání žalobního nároku, vzdání nebo doznání. Jaký význam má soudní doznání, posoudí soud podle § 272 c. ř. s.;

4. nedostaví-li se jedna strana k jednání, nenastanou zákonné následky zmeškání. I když se ta neb ona strana k jednání nedostaví, lze je provéstí a v něm pokračovati. Bude-li jednání odročeno, budiž k němu obeslána i strana, která předchozí rok zmeškala;

5. v odvolacím řízení mohou býti uplatňovány skutečnosti a nabízeny důkazy, které před soudem první stolice nebyly předneseny. Zásady uvedené pod č. 2 a 3 platí i v řízení odvolacím. Odvolací soud projedná a rozhodne spor, nejza obmezen odvolacími návrhy stran.

(2) Ve sporech o původ dítěte jsou, pokud je toho třeba k zjištění původu, strany, svědci, dítě, o jehož původ jde, a uzná-li to soud za nezbytné, i jiné osoby povinny podrobiti se vyšetření po stránce dědičnosti, zvláště jsou povinny trpěti odnětí krve k provedení krevní zkoušky. Zdráhá-li se některá z jmenovaných osob bez náležitých důvodů tak učiniti, může býti užito přímého donucení, zvláště může býti nařízeno nucené předvedení za účelem vyšetření. O důvodnosti zdráhání rozhodne soud usnesením. Proti usnesení, kterým soud prohlásí zdráhání za bezdůvodné, může podati rekurs ten, kdo má býti vyšetřen, proti usnesení,

kterým soud uzná zdráhání za důvodné, může podati rekurs strana.

(3) Ustanovení o tom, proti komu se podává žaloba, kterou se odporuje manželskému původu dítěte, o soudní příslušnosti a o řízení v těchto sporech platí také pro spory o bezúčinnost legitimace dodatečným sňatkem rodičů.

§ 2.

(1) Řízení v zahájených a dosud pravomocně neskončených sporech o určení pokrevního původu nemanželského dítěte, jakož i v zahájených a dosud pravomocně neskončených sporech o popření manželského původu dítěte, v kterých podal žalobu státní zástupce, soud, u kterého je věc, usnesením zastaví; útraty se navzájem zruší. Stejně platí o řízení k popření manželského původu dítěte, zahájeném po jeho smrti na návrh státního zástupce.

(2) Do řízení v zahájených a dosud pravomocně neskončených sporech o popření manželského původu dítěte, jakož i ve sporech o bezúčinnost legitimace dodatečným sňatkem rodičů vstupuje místo žalovaného dítěte opatrovník k obhájení manželského původu dítěte; ustanoví jej soud, u kterého je věc.

(3) Žalobu o popření manželského původu dítěte nelze ve sporech zahájených před účinností tohoto zákona a dosud pravomocně neskončených zamítnouti proto, že nebyla dodržena popěrná lhůta § 153 obč. zák., byla-li žaloba podána včas podle ustanovení platných v době podání žaloby.

(4) Byla-li v době od 8. listopadu 1945 do dne, kdy nabude účinnosti tento zákon, žaloba, na kterou by se vztahoval odstavec 2 nebo 3, pravomocně odmítnuta nebo zamítnuta, může žalobce do tří měsíců od účinnosti tohoto zákona podati žalobu novou. V řízení o této žalobě může soud užiti přiměřeně ustanovení § 412, odst. 2 c. ř. s.

§ 3.

Použitelnost předpisů upravujících věci, které upravuje tento zákon, se zrušuje.

§ 4.

Tento zákon nabývá účinnosti 14. dnem po vyhlášení a platí v zemích České a Moravskoslezské; provede jej ministr spravedlnosti.

Dr. Beneš v. r.

Fierlinger v. r.

Dr. Drtina v. r.

9.

Vládní nařízení

ze dne 21. prosince 1945,

kterým se vydává statut Vysoké školy politické a sociální v Praze.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 2, odst. 3 dekretu presidenta republiky ze dne 26. října 1945, č. 140 Sb., o zřízení Vysoké školy politické a sociální v Praze:

§ 1.

(1) Vysoká škola politická a sociální v Praze jest samostatnou vysokou školou.

(2) Může se souhlasem ministra školství a osvěty nabývatí darů, dědictví a odkazů pro vysokoškolské účely a takto nabytý majetek spravovati. Jinak jest státním ústavem.

§ 2.

Úkoly Vysoké školy politické a sociální jsou:

a) svobodně bádati a pěstovati vědy politické, sociální a novinářské,

b) poskytovatí svým posluchačům důkladné teoretické a praktické vědomosti i znalosti politické, sociální a novinářské spolu s jednotlivou výchovou jednak individuální, nesoucí se k vy-pěstování jednotlivých schopností a dokonalosti, a jednak sociální, naučiti žít ve společnosti a pro společnost, a tak vychovávatí nejen vědecké pracovníky, nýbrž i praktické činníky pro uvedené obory,

c) Národnímu shromáždění a vládě podávatí dobrá zdání a návrhy ve věcech politických, sociálních a novinářských.

§ 3.

(1) Vysoká škola politická a sociální má oddělení (fakulty) politické, novinářské a sociální.

(2) Politická fakulta uspořádá též studium diplomatické a konsulární.

(3) Sociální fakulta otevře první dva ročníky též v Brně.

§ 4.

Profesory vysoké školy jsou:

a) Universitní profesori jako takoví a jiní vysokoškolskí profesori na návrh akademického senátu na vysokou školu přikázání, nebo profesori jmenovaní ze soukromých docentů

vlastních nebo cizích nebo konečně z vynikajících osob, které se osvědčily v oboru politickém, sociálním nebo novinářském tak, že podle názoru akademického senátu lze upustiti od jiných požadavků. Tito profesori jsou v dalším nazýváni „vysokoškolská profesora interní“.

b) Smluvní profesori povolávaní na návrh akademického senátu z osob zvláště se osvědčivších v oboru politickém, sociálním nebo novinářském. V dalším jsou nazýváni „smluvní profesori interní“.

c) Universitní nebo jiní vysokoškolská profesori, kteří kromě hlavní činnosti na své vysoké škole podle návrhu akademického senátu vypomáhají na Vysoké škole politické a sociální. V dalším jsou nazýváni „vysokoškolská profesora externí“.

d) Smluvní profesori povolávaní na návrh akademického senátu z osob zvláště se osvědčivších v oboru politickém, sociálním nebo novinářském, aby vypomáhali na Vysoké škole politické a sociální. V dalším jsou nazýváni „smluvní profesori externí“.

§ 5.

(1) Soukromí docenti kterékoliv vysoké školy, kteří byli na Vysoké škole politické a sociální na dva semestry pověřeni konáním přednášek nebo cvičení, stávají se jejichi honorovanými docenty.

(2) Suplující profesori jsou povolávaní na návrh akademického senátu z vhodných osob, zejména vysokoškolského vzdělání, pro přednášky nebo cvičení, pro které není profesora ani soukromého docenta, jakož i v jiných případech potřeby.

(3) Lektori, t. j. učitelé pomocných disciplin, jsou povolávaní na návrh akademického senátu, zejména jako učitelé jazyků, retoriky, společenské výchovy, předmětů všeobecného vzdělání a pod.

§ 6.

(1) Řádní nebo mimořádní smluvní profesori interní mají povinnost plného úvazku vyučovacího, obvyklého u vysokoškolských profesorů, a přísluší jim pozítka vysokoškolských profesorů interních. Ustanovování jsou smlouvou na dobu nejméně tří let a s jejich svolením na dobu kratší. Jejich počet nesmí překročiti polovinu počtu vysokoškolských profesorů interních, a to odděleně jak profesorů řádných, tak profesorů mimořádných.

(2) Učitelé ostatní, vyjímajíc vysokoškolské profesory interní, jsou zpravidla ve stavu smluvním a jsou honorováni podle počtu hodin i podle toho, o který druh těchto učitelů jde. Smluvní poměr jejich může býti rozváznán na návrh akademického senátu koncem běžného nebo některého pozdějšího semestru a na písemnou žádost dotyčného učitele podle návrhu akademického senátu buď koncem běžného nebo nejbližšího dalšího semestru.

(3) Všichni zaměstnanci Vysoké školy politické a sociální, pokud nejsou ustanovováni již akademickým senátem, mohou býti ustanoveni jen podle návrhu akademického senátu.

§ 7.

Akademický senát povolává z osob věcí znalých nebo ze členů učitelského sboru příležitostně přednášeče významné látky, čerpané ze zkušeností nebo aktualit nebo doplňků, osvětlujících odlišná názírání, vyplývající z různých postojů politických stran.

§ 8.

(1) Vysokou školu politickou a sociální spravuje a řídí akademický senát, v jehož čele stojí rektor.

(2) Akademický senát tvoří:

a) Vysokoškolská profesora interní; počet profesorů mimořádných nesmí překročiti polovinu profesorů řádných.

b) Řádní smluvní profesora interní; jejich počet nesmí překročiti polovinu počtu řádných vysokoškolských profesorů interních, přičemž budiž dbáno toho, aby zastoupení byli vyznavači programů politických stran, pokud nejsou zastoupeni již mezi vysokoškolskými profesory interními.

c) Členové bez práva hlasovacího, jimiž jsou jednotliví zástupci vysokoškolských profesorů externích, smluvních profesorů externích, soukromých docentů a lektorů.

(3) Do oboru působnosti akademického senátu přísluší všechny věci, týkající se správy vyučovací a discipliny, pokud nepřísluší ministerstvu školství a osvěty nebo orgánům jiným, zvláště pak působnost vymezená v § 14, odst. 3 a § 19, odst. 2 a 3 zákona č. 63/1873 ř. z.

(4) Právo habilitační a právo navrhopati profesory přísluší jen sboru vysokoškolských profesorů interních [odstavec 2, písm. a)].

§ 9.

(1) Jednotlivé fakulty jsou vedeny profesorskými sbory, v jejichž čele stojí děkanové. Fakulta politická pečuje též o oba ročníky společného studia politického a novinářského.

(2) Členy profesorského sboru jsou profesori interní, na fakultě vyučující. Ostatní učitelé, na fakultě vyučující, účastní se zasedání profesorského sboru s hlasem poradním.

(3) Profesorské sbory pečují o zajištění řádného vyučování a výchovy posluchačů na svých fakultách. Ve věcech jiných mohou činit návrhy akademickému senátu.

§ 10.

(1) Akademický senát volí pro funkční období jednoho nebo dvou let z řádných vysokoškolských profesorů interních rektora.

(2) Pro funkční období jednoho nebo dvou let z řádných, nebo není-li jich, z mimořádných vysokoškolských profesorů interních volí profesorské sbory své děkany a profesorský sbor fakulty politické též vedoucího ředitele studia diplomatického a konsulárního.

§ 11.

(1) Za řádné posluchače mohou býtí zapísáni muži i ženy, kteří překročili 18. rok svého věku. Jejich počet jest omezen provozními možnostmi vysoké školy. O zápisu rozhoduje a výběr provádí rektor, po případě jím zmocnění členové akademického senátu za účasti zástupce studentské samosprávy a podle směrnic, usnesených akademickým senátem a schválených ministrem školství a osvěty. Tyto směrnice přihlížejí zejména k předběžnému vzdělání, věku, publikační činnosti a k dosavadnímu zaměstnání nebo k jiné životní zkušenosti uchazeče.

(2) Řádní posluchači I. ročníku jsou imatrikulováni pod podmínkou, že včas a s úspěchem vykonají zkušební řádem pro první dva semestry předepsané zkoušky.

§ 12.

(1) Akademické hodnosti a podmínky pro jejich nabytí budou stanoveny ve zkušebních řádech.

(2) Ministr školství a osvěty vydá k návrhu akademického senátu předpisy o knihovně, čítárně, o vydávání časopisů, o ústavech, klinikách a jiných potřebných zařízeních školy,

o vybudování extensí, kursů, o samosprávě a odznacích posluchačů a o podporách studijních cest pro posluchače a učitele.

§ 13.

Není-li jinak stanoveno, platí pro Vysokou školu politickou a sociální předpisy obecné povahy, platné pro university.

§ 14.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Fierlinger v. r.

Gottwald v. r.

Kopecký v. r.

Dr. Stránský v. r.,
též za min. Dr. Ripku

Laušman v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Duriš v. r.,
též za min. Dr. Šoltésza

Široký v. r.

Dr. Pietor v. r.,
též za št. taj. Lichnera

Ursíny v. r.

gen. Svoboda v. r.

gen. Hasal v. r.

Nosek v. r.

Hála v. r.,
též za min. Dr. Procházku

Dr. Šrobár v. r.

Majer v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

Dr. Clementis v. r.,
též za min. Masaryka

Dr. Drtina v. r.

gen. Dr. Ferjenčík v. r.

10.

Vládní nařízení

ze dne 8. ledna 1946,

kterým se zrušuje podnik „Státní statky zemědělských škol a výzkumných ústavů zemědělských“ a nahrazuje samostatnými podniky „Státní statky zemědělských škol“ a „Státní pokusné statky výzkumných ústavů zemědělských“.

Vláda republiky Československé nařizuje podle §§ 1, 2 a 6 zákona ze dne 18. prosince 1922, č. 404 Sb., o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plnit úkoly správní:

§ 1.

(1) Podnik „Státní statky zemědělských škol a výzkumných ústavů zemědělských“ se zrušuje a nahrazuje samostatnými podniky, spravovanými podle zásad obchodního hospodaření, s názvy „Státní statky zemědělských škol“ a „Státní pokusné statky výzkumných ústavů zemědělských“.

(2) Tím se pozměňuje a doplňuje vládní nařízení ze dne 17. května 1934, č. 97 Sb., kterým se „Státní statky zemědělských škol a výzkumných ústavů zemědělských“ a „Státní diagnostický a serotherapeutický veterinární ústav v Ivanovicích“ vyloučily z podniku „Státní lesy a statky“ a prohlásily za samostatné podniky.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1946; provedou je ministři školství a osvěty a zemědělství v dohodě s ministrem financí.

Fierlinger v. r.

Gottwald v. r.
Dr. Stránský v. r.
Široký v. r.
Dr. Šrámek v. r.
gen. Svoboda v. r.
Nosek v. r.
Dr. Šrobár v. r.
Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Drtina v. r.

Kopecký v. r.
Dr. Pietor v. r.
gen. Hasal v. r.
Laušman v. r.
Đuriš v. r.
Hála v. r.
Majer v. r.
Dr. Clementis v. r.
gen. Dr. Ferjenčík v. r.